

jo overhovedet en Egenskab ved den højtærede Justitsministers Referater. Her er det dog selvfølgelig ikke saa vigtige Ting, der ere forbigaaede, som ved andre Lejligheder, men jeg vil dog gerne fremhæve følgende. Paa et vist Tidspunkt er det rigtigst, at Dermatologernes Kreds kom i en meget spændt Stilling til Københavns Kommunalbestyrelse; og jeg tror ogsaa, at Dermatologerne optraadte uklogt. Lægerne synes mig i det hele taget ikke just at være Taktilkere. Der blev saa truffet en midlertidig Ordning, men da denne midlertidige Ordning skulde afløses, viste Forholdet sig at være det, at der indenfor Kommunalbestyrelsen var stor Tilslutning til de Krav, Dermatologerne rejste. Thi Sagen var nemlig den, at naar Justitsministeren udtalte, at det maatte være Københavns Kommunalbestyrelse, der bestemte, hvorledes Forholdet skulde ordnes, ja, saa var det et Ønske, som ogsaa Kommunalbestyrelsen nærede. Men udenfor Kommunalbestyrelsen var der en Myndighed, som i høj Grad syntes at ville tiltage sig Magten, og det var Sundhedskommissionen, hvoraf Etatsraad Hoff var Medlem, og Forholdet var det, at Sundhedskommissionens Forslag til en endelig Ordning mødte meget stærk Modstand i Kommunalbestyrelsen. Et Mindretal sluttede sig til det, men et Magistratsflertal under Ledelse af Borgmester Jacobi betragtede det som ganske uantageligt. Da Sagen endelig blev ordnet efter langvarige Stridigheder, blev Dermatologernes Krav om, paa hvilken Maade denne Sag skulde ordnes, i høj Grad mødekommet. Dette maa dog, naar man vil give en Fremstilling af denne Sag, ikke helt lades ude af Betragtning.

Jeg vil ogsaa gerne i denne Forbindelse sige, at der har været nedsat angaaende denne Sag et Par Udvalg i Borgerrepræsentationen. Jeg har siddet i et af disse, og vi have drøftet disse Forhold meget nøje, men ingen Sinde har der i Borgerrepræsentationen foreligget noget som helst om, at nogle af de Læger, der vare ansatte, skulde være Morfinister, hverken de, der bleve midlertidigt ansatte, eller de, der bleve endeligt ansatte. Den højtærede Justitsminister har jo overfor Dr. Muus lagt meget stærk Vægt paa, at han ikke har givet Justitsministeren udtømmende Oplysninger om Dr. Langhoff. Jeg maa da antage, at den højtærede Justitsminister har skaffet sig Oplysninger om, hvorvidt Etatsraad Hoff har meddelt den samlede Magistrat noget angaaende sine Erfaringer

angaaende disse Lægers Morfinisme. Saa fremt Hoff ikke har gjort dette, skal jeg ikke udtale nogen Dom om, hvorvidt det har været nødvendigt eller ej, hvorvidt han har handlet urigtigt eller ej, men den højtærede Minister maa dog være i højeste Grad betænkelig ved at ansætte en Mand, som ikke giver sine foresatte udtømmende Oplysninger. Under sin Omtale af Etatsraad Hoff's Ansættelse har Justitsministeren gentagne Gange paaberaabt sig en Attest fra Magistraten, og han har ogsaa nævnt, at Etatsraad Hoff's Erklæring er bleven oplæst i Borgerrepræsentationen, men ikke gav Anledning til Omtale. Naar Sagen ikke gav Anledning til Omtale i Borgerrepræsentationen, formoder jeg, Grunden er, at alle Medlemmerne vare enige om, at den ikke vedkom Borgerrepræsentationen. Den Attest, som den højtærede Minister har faaet fra Magistraten, har derimod den højtærede Minister lagt megen Vægt paa. Skønt Formanden har henstillet ikke at berøre, hvad der er foregaaet i Finansudvalget, maa jeg maaske have Lov at sige, at det var saa godt som udelukkende denne Attest, den højtærede Minister dvælede ved, da han gav sit Referat, medens Anklagen og dens Indhold ikke interesserede den højtærede Minister. Hvis den højtærede Minister efter at have givet dette Referat havde haft til Hensigt at lade Dokumenterne blive i Udvalget, havde der ikke været noget at sige dertil, thi saa havde han alt saa fremhævet det, som var det væsentligste for ham, men det forargelige i denne Affære var, at den højtærede Minister gav dette Referat, skønt det var hans Hensigt at gaa med Dokumenterne.

Denne Magistratserklæring lagde den højtærede Minister overordentlig megen Vægt paa, saa megen, at det i Udvalget senere blev sagt af Flertallets Medlemmer, naar man drøftede denne Sag: Ja, men vi have jo Magistratens Erklæring at holde os til. Derfor vil jeg gerne have Lov til at sige et Par Ord om denne Erklæring. Det erede Medlem fra Odense (Marott) har citeret Professor Salomonsens Redegørelse for, hvorledes denne Sag er gaaet til: Ministeren er kommen til Magistraten og har bedt denne om hurtigt at give ham en Erklæring. Den højtærede Minister ved altsaa, naar han har afgivet Dokumenterne til Magistraten, og naar han har faaet dem igen med Udtalelsen, Professor Salomonsen bruger i sin Redegørelse den Vending, at Magistraten var „til Rede for Ministeren og